



Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 26. julija 2023*

„Okolje – Direktiva 2003/87/ES – Sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov – Nacionalni izvedbeni ukrepi – Prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov – Odločitev o izključitvi naprave, ki uporablja izključno biomaso – Dolžnost skrbnega ravnanja – Pravica do izjave – Obveznost obrazložitve – Očitna napaka pri presoji – Enako obravnavanje – Legitimno pričakovanje – Ugovor nezakonitosti – Točka 1 Priloge I k Direktivi 2003/87“

V zadevi T-269/21,

Arctic Paper Grycksbo AB s sedežem v Grycksbu (Švedska), ki jo zastopajo A. Bryngelsson, A. Johansson in F. Sjövall, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo G. Wils, B. De Meester in P. Carlin, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki ga zastopajo C. Ionescu Dima, W. Kuzmienko in P. Biström, agenti,

in

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata A. Norberg in J. Himmanen, agenta,

intervenienta,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Marcoulli, predsednica, S. Frimodt Nielsen (poročevalec) in R. Norkus, sodnika,

sodna tajnica: H. Eriksson, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

* Jezik postopka: švedščina.

na podlagi obravnave z dne 2. februarja 2023

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, Arctic Paper Grycksbo AB, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti člena 1(1) in Priloge I k Sklepu Komisije (EU) 2021/355 z dne 25. februarja 2021 v zvezi z nacionalnimi izvedbenimi ukrepi za prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2021, L 68, str. 221, v nadaljevanju: izpodbijani sklep) v delu, ki se nanaša nanjo.

Dejansko stanje

- 2 Ta tožba zadeva napravo za proizvodnjo premazanega finega grafičnega papirja, ki jo tožeča stranka upravlja v Grycksbu (Švedska). Tožeča stranka ima dovoljenje za emisije toplogrednih plinov od leta 2005.
- 3 Z izpodbijanim sklepom je bila zadevna naprava izključena iz sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (v nadaljevanju: ETS), vzpostavljenega z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2018/410 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2018 o spremembi Direktive 2003/87/ES za krepitev stroškovno učinkovitega zmanjšanja emisij in nizkoogljičnih naložb ter Sklepa (EU) 2015/1814 (UL 2018, L 76, str. 3). Ta izključitev med drugim pomeni, da tožeča stranka ni upravičena do brezplačne dodelitve pravic do emisije za četrto trgovalno obdobje (2021–2025).
- 4 Tožeča stranka je za pridobitev pravice do te dodelitve 7. maja 2019 vložila vlogo pri Naturvårdsverket (agencija za varstvo okolja, Švedska). V tej vlogi je število ton ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, izpuščenega v izhodiščnem obdobju (2014–2018), zaokrožila na nič. Po njenih navedbah so bile njene dejanske emisije v obdobju 2018–2020 večje od nič in manjše od 0,5 t.
- 5 Kraljevina Švedska je 27. septembra 2019 Evropski komisiji predložila nacionalni izvedbeni ukrep iz člena 11 Direktive 2003/87, to je seznam naprav, ki naj bi bile zajete z ETS za četrto trgovalno obdobje. Zadevna naprava je bila na tem seznamu navedena pod referenčno številko SE468. Količine ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, sporočene za to napravo, so za vsako leto v izhodiščnem obdobju (2014–2018) znašale 0 t.
- 6 Komisija je v dopisu s pripombami z dne 19. maja 2020 izpodbijala vključitev 49 naprav v nacionalni izvedbeni ukrep, med katerimi je bila zadevna naprava, in sicer je navedla:

„V najmanj enem letu v izhodiščnem obdobju je [zadevna naprava] proizvedla skoraj 100 % emisij iz biomase. Take naprave ne bi smele biti vključene v ETS. Prosimo za pojasnila.“

- 7 Agencija za varstvo okolja je 16. junija 2020 odgovorila na pripombe Komisije in navedla, da je zadevna naprava zajeta v nacionalnem izbirnem ukrepu, ki ga je odobrila Komisija in ki predvideva vključitev naprav, priključenih na omrežje za daljinsko ogrevanje.
- 8 Komisija je v elektronskem sporočilu, ki ga je agenciji za varstvo okolja poslala 30. septembra 2020, ponovila svoje stališče, da je treba naprave, ki so v navedenem izhodiščnem obdobju (2014–2018) uporabljale izključno biomaso, izključiti iz sistema ETS.
- 9 Agencija za varstvo okolja je 1. oktobra 2020 Komisiji poslala elektronsko sporočilo, v katerem je priznala, da zadevna naprava ni priključena na omrežje za daljinsko ogrevanje in da je njena vključitev v ETS vprašljiva. Vendar je menila, da v tej fazi postopka naprave ni mogoče umakniti iz nacionalnega izvedbenega ukrepa, ker nacionalno upravno pravo ne predvideva možnosti enostranskega preklica dovoljenja tožeči stranki brez pravne podlage. Navedla je še, da ni mogoče izključiti, da bo zadevna naprava v prihodnosti uporabljala fosilno gorivo.
- 10 Agencija za varstvo okolja je v elektronskem sporočilu z dne 17. decembra 2020 Komisijo obvestila, da je opredelitev naprav, ki jih namerava izključiti, zaradi merila izključne uporabe biomase in izbranega izhodiščnega obdobja (2014–2018) težavna naloga.
- 11 Komisija je 14. januarja 2021 predstavnikom držav članic, ki so člani Odbora za podnebne spremembe, poslala osnutek uredbe o reviziji referenčnih vrednosti za proizvode za trgovalno obdobje 2021–2025. Nato je bila 26. januarja 2021 sprejeta spremenjena različica osnutka, ki naj bi jo naslednji dan potrdil navedeni odbor.
- 12 Agencija za varstvo okolja je v elektronskem sporočilu z dne 26. januarja 2021 Komisijo obvestila, da je ugotovila neskladja v poročilih podjetij, ki so v izhodiščnem obdobju izpustila manj kot 0,5 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Navedla je, da so nekatera podjetja, ki jih ni opredelila, te emisije zaokrožila na 0 t, medtem ko so druga brez takega zaokroževanja navedla dejanske emisije. Opozorila je, da Komisija izpodbija le vključitev tistih naprav, katerih emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov so bile sporočene kot nične, medtem ko se vključitev naprav, katerih emisije so bile sporočene brez zaokroževanja, ne izpodbija. Komisijo je pozvala, naj podrobneje opredeli metode, ki jih namerava uporabiti za vse naprave, ki uporabljajo biomaso.
- 13 Komisija je 28. januarja 2021 agencijo za varstvo okolja obvestila, da je faza preučitve nacionalnega izvedbenega ukrepa končana in da ne more več upoštevati sprememb, ki vplivajo na seznam naprav in na izračun referenčnih vrednosti za proizvode.
- 14 Istega dne je bilo končno besedilo osnutka uredbe iz točke 11 zgoraj poslano državam članicam v sprejetje po pisnem postopku. Rok za predložitev pripomb je bil 11. februar 2021.
- 15 Agencija za varstvo okolja je 1. februarja 2021 navedla, da seznama naprav, vključenih v nacionalni izvedbeni ukrep, ni mogoče šteti za dokončnega, dokler se Komisija ne opredeli o vprašanjih, navedenih v elektronskem sporočilu z dne 26. januarja 2021 (glej točko 12 zgoraj).
- 16 Komisija je v elektronskem sporočilu z istega dne odgovorila tako:

„Preden smo uredbo o referenčnih vrednostih predložili Odboru za podnebne spremembe za izdajo pozitivnega mnenja in Komisiji za sprejetje sklepa o nacionalnih izvedbenih ukrepih, smo končali vse faze ocene zadevnih ukrepov.“

Kot je bilo navedeno v prejšnjem elektronskem sporočilu, če država članica odkrije napako na seznamu nacionalnih izvedbenih ukrepov, ki ne vpliva niti na referenčne vrednosti za proizvode niti na sklep o nacionalnih izvedbenih ukrepih, temveč le na brezplačno dodelitev pravic (ali s katero se zgolj posodablja podatki, da bo v prihodnosti navedena pravilna referenčna vrednost in da bi se izognili prihodnjim popravkom nacionalnih izvedbenih ukrepov), lahko v tej fazi pred predložitvijo začasne letne količine brezplačnih pravic sprejmemo posodobljen seznam [nacionalnih izvedbenih ukrepov].

Kar zadeva metodo, ki smo jo uporabili za naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, je ta temeljila na emisijah, pri čemer niti za neposredne emisije niti za emisije iz biomase ni bilo uporabljeno zaokroževanje.“

- 17 Agencija za varstvo okolja je v elektronskem sporočilu z dne 4. februarja 2021 Komisijo opozorila na očitne nedoslednosti v načinu, kako namerava Komisija glede izključitve naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, obravnavati naprave s primerljivimi emisijami ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. V istem elektronskem sporočilu je Komisijo tudi opozorila, da je tožeča stranka za leto 2018 sporočila količino emisij v višini 0,3727 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Nazadnje je vprašala, ali bi lahko nacionalni izvedbeni ukrep posodobila tako, da bi za vsako napravo, za katero Komisija šteje, da uporablja izključno biomaso, brez zaokroževanja navedla količine ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, ki so bile dejansko izpuščene v izhodiščnem obdobju.
- 18 Komisija je z elektronskim sporočilom z dne 16. februarja 2021 agenciji za varstvo okolja odgovorila, da spremembe, ki bi vplivale na identiteto naprav, vključenih v nacionalne izvedbene ukrepe, ali na izračun referenčnih vrednosti za proizvode, niso več mogoče, saj so s tem povezani akti v postopku sprejetja.
- 19 Komisija je 25. februarja 2021 sprejela izpodbijani sklep.
- 20 Komisija je v izpodbijanem sklepu navedla primere, v katerih je nameravala ugovarjati predlaganim nacionalnim izvedbenim ukrepom. V zvezi s tožečo stranko je Komisija v točki 11 obrazložitve navedenega sklepa navedla:

„[Republika Finska] in [Kraljevina Švedska] sta predlagali vključitev 51 naprav, ki uporabljajo izključno biomaso. Nekatero od teh naprav so bile predmet enostranske vključitve v obdobju 2004–2007, ki jo je Komisija odobrila v skladu s členom 24 Direktive 2003/87/ES. Vendar so bile naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, pozneje izključene iz sistema [...] za trgovanje z emisijami v skladu z novo določbo iz [točke 1] Priloge I k Direktivi 2003/87/ES. Ta določba je bila [...] uvedena z Direktivo 2009/29 [...] in od 1. januarja 2013, ko se je začela uporabljati, določa novo področje uporabe sistema ETS, ki velja tudi za predhodne vključitve. Zato je treba vključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, zavrniti za vsa leta izhodiščnega obdobja, vključno z leti, ko so bile vključene na seznamu iz člena 11(1) Direktive 2003/87/ES.“
- 21 Komisija je 12. marca 2021 sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2021/447 o določitvi revidiranih referenčnih vrednosti za brezplačno dodelitev pravic do emisije za obdobje 2021–2025 v skladu s členom 10a(2) Direktive 2003/87 (UL 2021, L 87, str. 29).
- 22 Kraljevina Švedska je 2. junija 2021 Komisijo obvestila o novem nacionalnem izvedbenem ukrepu, v katerega tožeča stranka ni bila več vključena.

Predlogi strank

- 23 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša nanjo;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 24 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 25 Evropski parlament Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj tožbo zavrne.
- 26 Svet Evropske unije Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 27 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja šest tožbenih razlogov. Prvi se nanaša na očitno napako pri presoji. Drugi temelji na kršitvi načela enakega obravnavanja. Tretji se nanaša na bistvene kršitve postopka. Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj. Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev Direktive 2003/87, zlasti člena 10a in točke 1 Priloge I k tej direktivi. Nazadnje, šesti tožbeni razlog se nanaša na nezakonitost navedene točke.
- 28 Poleg tega sta glavni stranki izmenjali trditve, ne da bi jih formalno navezali na šest tožbenih razlogov, v zvezi s pravnim okvirom, ki se uporablja za postopek sprejetja izpodbijanega sklepa, in obveznostmi Komisije. Te trditve vplivajo zlasti na presojo drugega in tretjega tožbenega razloga.
- 29 Zato je treba najprej opozoriti na pravni okvir ETS in cilje Direktive 2003/87, nato pa preučiti trditve strank, ki se nanašajo na pravilnost postopka sprejetja izpodbijanega sklepa, in nazadnje trditve, s katerimi se izpodbija utemeljenost tega sklepa.

Uvodne opombe o ETS in ciljih Direktive 2003/87

- 30 ETS, ki ga ureja Direktiva 2003/87, zadeva naprave, ki izpolnjujejo merila iz Priloge I k navedeni direktivi in izpuščajo enega ali več toplogrednih plinov iz Priloge II k tej direktivi (člen 2 navedene direktive). V skladu s členom 1 navedene direktive je namen ETS spodbuditi podjetja, da na stroškovno in ekonomsko učinkovit način zmanjšajo svoje emisije toplogrednih plinov. ETS, kot izhaja iz uvodne izjave 8 iste direktive, torej vključuje dejavnosti, ki imajo določen potencial za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov (glej sodbo z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točki 55 in 56 ter navedena sodna praksa).

- 31 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je cilj Direktive 2003/87 uvedba ETS, ki je namenjen zmanjšanju emisij toplogrednih plinov v ozračje na raven, s katero bo preprečeno nevarno antropogeno poseganje v podnebni sistem, in katerega končni cilj je varstvo okolja (glej v tem smislu sodbi z dne 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, točka 24, in z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točka 62 in navedena sodna praksa). Namen navedene direktive je torej na ekonomsko učinkovit način zmanjšati skupne emisije toplogrednih plinov v Evropski uniji glede na raven iz leta 1990 (glej v tem smislu sodbo z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točka 64 in navedena sodna praksa).
- 32 Namen ETS je torej izpolniti mednarodne okoljske obveznosti Unije in njenih držav članic, hkrati pa uresničiti več ciljev, kot so „čim manjš[e] zmanjšanj[e] gospodarskega razvoja in zaposlovanja“ (uvodna izjava 5 Direktive 2003/87), „ohranjanje celovitosti notranjega trga“ (uvodna izjava 7 navedene direktive), „preprečevanje izkrivljanja konkurence“ (uvodna izjava 7 iste direktive) (glej sodbo z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točka 101 in navedena sodna praksa) in preprečevanje „selitve virov CO₂“, to je premestitve proizvajalcev, ki povzročajo emisije toplogrednih plinov, iz notranjega trga, pod pogoji iz člena 10b iste direktive.
- 33 Za to morajo podjetja, vključena v ETS, na eni strani pridobiti dovoljenje za emisije toplogrednih plinov, ki jim ga izdajo države članice, če dokažejo, da so sposobna spremljati svoje emisije in o njih poročati, in na drugi strani vsako leto predati pravice, ki se lahko prenesejo znotraj in zunaj Unije. Enakovrednost med pravicami, ki jih je predala posamezna naprava, in njenimi dejanskimi emisijami toplogrednih plinov, ocenjenimi v tonah ekvivalenta ogljikovega dioksida, preverjajo in upoštevajo države članice (člen 3, točka (a), ter členi od 4 do 6, 12, 15, 19 in 25 Direktive 2003/87).
- 34 ETS tako vzpostavlja sklop ekonomskih spodbud za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov iz samih naprav. Čeprav je končni cilj sistema ETS varstvo okolja, ta sistem namreč ne zmanjšuje emisij toplogrednih plinov sam po sebi. Pač pa spodbuja in pospešuje iskanje stroškovno najučinkovitejših rešitev za zagotovitev znižanja navedenih emisij na raven, ki je združljiva z mednarodnimi obveznostmi Unije in njenih držav članic, kar je odvisno od strogosti, s katero je določena skupna količina dodeljenih pravic (sodbi z dne 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine in drugi, C-127/07, EU:C:2008:728, točka 31, in z dne 17. oktobra 2013, Billerud Karlsborg in Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, točka 26).
- 35 ETS torej temelji na ekonomski logiki, ki vse udeležence spodbuja, naj izpustijo manj emisij toplogrednih plinov od pravic, ki so jim bile sprva dodeljene, da bi lahko svoj presežek prenesli na drugega udeleženca, ki je proizvedel večjo količino emisij od pravic, ki so mu bile dodeljene ali jih je pridobil. Pravice do emisije imajo zato tržno vrednost (glej sodbo z dne 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, točka 22 in navedena sodna praksa; sodba z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točka 63; glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Camposa Sánchez-Bordone v zadevi ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, EU:C:2016:516, točke od 48 do 55).
- 36 ETS poleg tega na podlagi prehodne izjeme od pravila, da se pravice do emisije prodajajo na dražbi, določa brezplačno razdelitev nekaterih pravic (členi 9, 9a, 10, 10a in 10c Direktive 2003/87), katerih število se od leta 2013 linearno zmanjšuje. Število brezplačno dodeljenih pravic se zdaj določi na podlagi referenčne vrednosti, izračunane za vsak proizvod, ki načeloma in po možnosti ustreza povprečnemu učinku 10 % ekološko najučinkovitejših proizvajalcev v skladu

s pogoji iz člena 10a navedene direktive. V skladu z odstavkom 2, točki (a) in (b), zadnjenavedenega člena se referenčne vrednosti za obdobje 2021–2025 letno znižajo za največ 1,6 %.

- 37 Da bi bila naprava upravičena do brezplačne dodelitve pravic, mora biti vključena v izvedbeni ukrep, katerega sprejetje s strani države članice, na ozemlju katere je, je določeno v členu 11(1) Direktive 2003/87. V skladu z odstavkom 3 navedenega člena države članice ne smejo dodeliti brezplačnih pravic napravam, katerih vpis na seznam je Komisija zavrnila. Poleg tega se z upoštevanjem emisij vključenih naprav izračuna povprečni učinek za vsako referenčno vrednost za proizvod, od katere je odvisna brezplačna dodelitev pravic.
- 38 Pravice, ki se ne razdelijo brezplačno, se prodajo na dražbi pod pogoji iz člena 10 Direktive 2003/87. Dodeljevanje pravic do emisije naj bi se postopno izvajalo le na podlagi načela prodaje na dražbi, ki se po mnenju zakonodajalca Unije na splošno šteje za gospodarsko najbolj učinkovit sistem (glej v tem smislu sodbo z dne 20. junija 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, točka 66).
- 39 Kategorije dejavnosti iz Priloge I k Direktivi 2003/87 vključujejo proizvodnjo papirja ali kartona s proizvodno zmogljivostjo nad 20 t na dan. Zadevne naprave so, kar zadeva njihove emisije ogljikovega dioksida, na podlagi iste priloge zajete z ETS.
- 40 Vendar točki 1 in 3 Priloge I k Direktivi 2003/87 določata:
- „1. [...] za naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, ta direktiva ne velja [...]
3. [...] Za namen [...] izračuna [skupne nazivne vhodne toplotne moči neke naprave] se ne upoštevajo [...] enote, ki uporabljajo izključno biomaso. ‚Enote, ki uporabljajo izključno biomaso‘ vključujejo enote, ki uporabljajo fosilna goriva le pri zagonu in odklopu enote.“
- 41 Priloga IV, del A, k Direktivi 2003/87 vsebuje točko z naslovom „Izračun“, ki v četrtem odstavku, zadnji stavek, določa, da je „[f]aktor emisije za biomaso [...] nič“.
- 42 V Direktivi (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov (UL 2018, L 328, str. 82) je biomasa vključena med obnovljive vire energije. V členu 2, točka 24, navedene direktive je biomasa opredeljena kot „biološko razgradljiv[i] del[i] proizvodov, odpadkov in ostankov biološkega izvora iz kmetijstva, vključno s snovmi rastlinskega in živalskega izvora, iz gozdarstva in z njima povezanih proizvodnih dejavnosti, vključno z ribištvom in akvakulturo, ter biološko razgradljiv[i] del[i] odpadkov, vključno z industrijskimi in komunalnimi odpadki biološkega izvora“.
- 43 Med strankama sta sporna obseg in zakonitost izjeme glede emisij toplogrednih plinov iz biomase, na podlagi katere je Komisija v izpodbijanem sklepu, kot je navedeno v točkah od 2 do 22 zgoraj, zavrnila vključitev zadevne naprave v ETS, kar je imelo med drugim za posledico, da za četrto trgovalno obdobje (2021–2025) ni bila upravičena do brezplačne dodelitve pravic do emisij toplogrednih plinov.

Pravilnost postopka sprejetja izpodbijanega sklepa

- 44 Poleg trditev, ki se izrecno nanašajo na pravilnost postopka sprejetja izpodbijanega sklepa, se stranki ne strinjata tudi glede dveh vprašanj, ki ju je treba preučiti najprej.

- 45 Po eni strani tožeča stranka Komisiji očita, da je zavrnila upoštevanje elementov, ki so ji bili predloženi 26. januarja in 4. februarja 2021 (glej točki 12 in 17 zgoraj), z obrazložitvijo, da v tej fazi sprejetja nacionalnih izvedbenih ukrepov iz člena 11 Direktive 2003/87 in delegirane uredbe o referenčnih vrednostih iz člena 10a navedene direktive ta institucija ni mogla več upoštevati sprememb, ki vplivajo na opredelitev naprav, vključenih v sistem ETS in upravičenih do brezplačne dodelitve pravic do emisije. Te trditve, ki so bile predstavljene samostojno, se v velikem obsegu prekrivajo s tistimi, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev prvega dela tretjega tožbenega razloga, in bodo obravnavane v tem okviru.
- 46 Po drugi strani se stranki ne strinjata glede področja uporabe pravil o zaokroževanju, ki izhajajo iz člena 72(1), prvi pododstavek, Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/2066 z dne 19. decembra 2018 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87 ter spremembi Uredbe Komisije (EU) št. 601/2012 (UL 2018, L 334, str. 1). Najprej je treba preučiti, ali se je lahko tožeča stranka, kot trdi, sklicevala na dejstvo, da so zaokroženi podatki, ki jih je predložila agenciji za varstvo okolja in ki jih je ta posredovala Komisiji, kljub vsemu ustrezali dejanskim emisijam ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, ki niso bile enake nič, temveč so se gibale med 0 in 0,5 t.

Upoštevanje zaokroženih podatkov, sporočenih v postopku sprejemanja izpodbijanega sklepa

- 47 Tožeča stranka trdi, da je v letu 2018, kot je navedeno v elektronskem sporočilu, ki ga je agencija za varstvo okolja Komisiji poslala 4. februarja 2021 (glej točko 17 zgoraj), izpustila 0,37 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Tožeča stranka je predložila tudi overjeni poročili za leti 2019 in 2020, v skladu s katerima je v teh dveh letih izpustila 0,29 t oziroma 0,46 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov.
- 48 Tožeča stranka trdi, da je, ker je upoštevala pravila o zaokroževanju, ki jih je določila Komisija, in je za leto 2018 sporočila ničelne emisije, že zaradi tega dejstva v bolj neugodnem položaju kot podjetja, ki so v nasprotju s temi pravili sporočila svoje dejanske emisije, čeprav so bile te manjše od 0,5 t. Te naprave naj namreč ne bi bile izključene iz ETS.
- 49 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da stališče Komisije, da je treba iz ETS izključiti vse naprave, ki so izpustile manj kot 0,5 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, ne glede na to, ali je bilo v njihovih poročilih izvedeno zaokroževanje ali ne, pomeni naknadno utemeljevanje, s katerim agencija za varstvo okolja pred sprejetjem izpodbijanega sklepa očitno ni bila seznanjena.
- 50 Komisija trditve tožeče stranke prereka.
- 51 V skladu s členom 72(1), prvi pododstavek, Izvedbene uredbe 2018/2066 se „[s]kupne letne emisije toplogrednih plinov [ogljikovega dioksida, dušikovega oksida in perfluoriranega ogljikovodika] v poročilu zaokrožijo na tone [ogljikovega dioksida ali ekvivalenta ogljikovega dioksida]“.
- 52 Ni sporno, pa tudi zlasti iz dokumentov, ki jih je Komisija predložila v odgovor na ukrep procesnega vodstva, ki ga je nanjo naslovilo Splošno sodišče, in iz dokumentov, ki jih je sama od sebe predložila tožeča stranka, izhaja, da so bile emisije tožeče stranke v izhodiščnem obdobju 2014–2018, ki jih je agencija za varstvo okolja sporočila Komisiji, med celotnim postopkom, ki je pripeljal do sprejetja izpodbijanega sklepa, nične.

- 53 Tožeča stranka ne zanika, da v obdobju 2014–2017 ni izpuščala ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Trdi pa, da je podatek 0 t za leto 2018 rezultat zaokrožitve njenih dejanskih emisij navzdol, pri čemer naj bi te emisije znašale 0,37 t. Trdi, da ji je zaradi upoštevanja pravil o zaokroževanju nastala relativna škoda v primerjavi z napravami, ki niso sporočile ničelnih emisij, čeprav so bile njihove dejanske emisije manjše od 0,5 t, in niso bile izključene iz sistema ETS, tako da so bile še naprej upravičene do brezplačne dodelitve pravic.
- 54 Ne da bi Komisija izpodbijala resničnost trditev tožeče stranke, trdi, da so pravila o zaokroževanju obvezna in da se tožeča stranka ne more pritoževati zaradi posledic njihove uporabe.
- 55 Vendar ni dvoma, da je tožeča stranka upoštevala pravila o zaokroževanju iz navedene določbe, kar pa ne velja za vse naprave, vključene v nacionalni izvedbeni ukrep. Komisija sicer priznava, da po pomoti ni izključila dveh naprav, katerih sporočene emisije so bile manjše od 0,5 t, vendar niso bile zaokrožene.
- 56 Seveda je obžalovanja vredno, da Komisija v postopku sprejetja izpodbijanega sklepa glede tega vprašanja ni zavzela doslednega stališča, kar je razvidno zlasti iz vprašanj, ki jih je postavila agenciji za varstvo okolja, in opredelitve naprav, ki jih je nameravala izključiti iz ETS. Vendar se uporaba pravila o zaokroževanju zahteva v skladu s členom 72(1), prvi pododstavek, Izvedbene uredbe 2018/2066. S to obveznostjo je povzeta obveznost, ki je bila pred tem določena v členu 72(1), prvi pododstavek, Uredbe Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87 (UL 2012, L 181, str. 30), ki je bila z njo nadomeščena. Zato se je uporabljala tako za letna poročila o emisijah za naprave, vključene v ETS, za vsako leto v obdobju 2014–2018, kot tudi za poročilo o emisijah v izhodiščnem obdobju, ki so ga morale države članice predložiti v podporo osnutkom nacionalnih izvedbenih ukrepov.
- 57 Trditve tožeče stranke, da tega pravila ni mogoče uporabiti za presojo, ali je treba v smislu točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 šteti, da neka naprava uporablja izključno biomaso, ni mogoče sprejeti.
- 58 Kot namreč izhaja iz členov 1 in 2 Izvedbene uredbe 2018/2066, to obvezno pravilo velja za vse sporočene emisije, povezane z dejavnostmi iz Priloge I k Direktivi 2003/87. Gre torej za objektivno metodo, ki se uporablja za vse naprave, ki spadajo na področje uporabe Direktive, za vsako leto izhodiščnega obdobja, kot je bilo opozorjeno v točki 56 zgoraj, da se določi, ali za napravo, ki uporablja biomaso, velja ali ne izključitev v zvezi z izključno uporabo biomase v smislu točke 1 navedene priloge.
- 59 Nasprotno pa bi bila razlaga, ki jo predlaga tožeča stranka, da je treba napravo, ki uporablja biomaso in za katero se sporoči 0 t emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, šteti za napravo, ki ne uporablja izključno biomase, saj njene dejanske emisije niso nične, v nasprotju z zahtevo po doslednosti ETS, ki je odvisna zlasti od harmonizacije pravil o poročanju in spremljanju, ki naj bi jo zagotovila Izvedbena uredba 2018/2066. Poleg tega je treba opozoriti, da je v točki 3 Priloge I k Direktivi 2003/87 z izenačitvijo naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, z napravami, ki izpuščajo ogljikov dioksid iz fosilnih virov samo za potrebe zagona in ustavitve proizvodnega procesa, izrecno določeno, da v sistem ETS niso vključene naprave, katerih emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov so zanemarljive, vendar niso nujno nične.

- 60 Zato je morala tožeča stranka, kot je tudi storila, sporočiti ničelne emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov za vsa leta izhodiščnega obdobja, med drugim je morala sporočene emisije za leto 2018 zaokrožiti na nič. Tako se ne more utemeljeno pritoževati, ne glede na posledice morebitne kršitve načela enakega obravnavanja, da je Komisija upoštevala sporočene emisije za zadevno napravo, ki ji jih je poslala agencija za varstvo okolja in iz katerih sta bila razvidna neobstoj emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov in izključna uporaba biomase.

Tretji tožbeni razlog: bistvene kršitve postopka

- 61 Tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na bistvene kršitve postopka, je razdeljen na tri dele: tožeča stranka s prvim očitkom zatrjuje kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja, z drugim kršitev pravice do izjave in s tretjim kršitev obveznosti obrazložitve.

– Prvi del tretjega tožbenega razloga: kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja

- 62 Tožeča stranka trdi, da bi Komisija, če bi pravilno presojala informacije, ki jih je poslala agencija za varstvo okolja, prišla do drugačne ugotovitve glede vključitve zadevne naprave v ETS. Komisija naj torej ne bi izpolnila svoje dolžnosti skrbnega ravnanja.
- 63 Po mnenju tožeče stranke je za uporabo izključitve naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, predvidene v točki 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, pomembno, ali zadevna naprava ustvarja emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov ali ne. Komisija naj ne bi ustrezno preverila, ali navedena naprava uporablja izključno biomaso. Še več, Komisija naj bi agenciji za varstvo okolja poslala vprašanje, glede na katero je menila, da ta naprava uporablja „skoraj izključno“ biomaso, kar naj bi pomenilo, da je bila seznanjena z uporabo fosilnih goriv v taki napravi. Tako naj bi se namerno in brez razloga odločila, da ne bo upoštevala overjenih podatkov, ki jih je predložila agencija za varstvo okolja, katere nepristranskost ni bila vprašljiva.
- 64 Poleg tega naj bi Komisija agenciji za varstvo okolja prepozno sporočila, da je treba po njenem mnenju naprave, kot je zadevna naprava, v zvezi s katerimi se sporočijo ničelne količine emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, izključiti iz ETS. Trditev, da je bil agenciji za varstvo okolja določen domnevni rok, po izteku katerega novih podatkov, tudi če bi bili upoštevni, ne bi bilo več mogoče upoštevati, naj bi bila zavajajoča.
- 65 Tožeča stranka v repliki Komisiji tudi očita, da agenciji za varstvo okolja ni jasno določila roka. Zato naj se Komisija ne bi mogla sklicevati na to, da so ji bile nekatere informacije predložene prepozno. Po mnenju tožeče stranke Komisija zadevne naprave ne bi mogla izključiti iz ETS, če bi upoštevala dejstvo, da so bile njene emisije zaokrožene v skladu z veljavnimi pravili, čeprav v resnici niso bile nične.
- 66 Po mnenju tožeče stranke se Komisija ne more sklicevati na prekoračitev roka, ki ga ni določila. V nasprotju z navedbami Komisije naj podatki, ki jih je agencija za varstvo okolja poslala v elektronskem sporočilu z dne 26. januarja 2021, ne bi bili poslani prepozno, da bi jih ta institucija lahko upoštevala. Komisija naj bi namreč sama spremenila akte, ki so bili takrat v postopku sprejemanja in so se med drugim nanašali na vrednost emisij za 10 % najučinkovitejših naprav, zajetih z drugimi referenčnimi vrednostmi za proizvode. Poleg tega naj bi bilo iz Priloge A 10 k tožbi razvidno, da je bilo za dve napravi dovoljeno predložiti posodobljene podatke po sprejetju izpodbijanega sklepa, torej *a fortiori* po 26. januarju 2021.

- 67 Prav tako naj bi bil izpodbijani sklep sprejet več kot mesec dni po obvestilu agencije za varstvo okolja o obstoju različnega obravnavanja naprav glede na to, ali so bile njihove sporočene emisije zaokrožene ali ne, uredba o referenčnih vrednostih za proizvode pa naj bi bila sprejeta skoraj mesec in pol pozneje. Upoštevanje zadevne naprave pri izračunu referenčne vrednosti za proizvod naj bi pomenilo le manjšo prilagoditev. Čeprav Komisija trdi, da je postopek sprejetja izpodbijanega sklepa trajal 15 mesecev, je treba opozoriti, da je lahko agencija za varstvo okolja na težavo v zvezi z vključitvijo naprav, katerih sporočene emisije so bile zaokrožene na nič, opozorila šele po 12 mesecih in da je zamudo pri predložitvi teh informacij, ki jo zatrjuje Komisija, dejansko v velikem obsegu mogoče pripisati prav njej sami.
- 68 Komisija trditve tožeče stranke prereka.
- 69 V skladu s sodno prakso morajo imeti institucije in organi Unije v upravnem postopku, ki vključuje zapletene tehnične presoje, diskrecijsko pravico pri izpolnjevanju nalog. Vendar je v primerih, ko imajo tako diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, zagotovljenih s pravnim redom Unije, v upravnih postopkih še pomembnejše. Med temi jamstvi je tudi obveznost, da se skrbno in nepristransko preučijo vsi upoštevni vidiki posamezne zadeve (glej v tem smislu sodbo z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, točki 13 in 14).
- 70 Kot je razvidno iz uvodnih izjav od 2 do 8 izpodbijanega sklepa, je Komisija preverila popolnost in skladnost podatkov, ki so ji jih posredovale pristojne službe držav članic.
- 71 V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, ji tožeča stranka nikakor ne očita, da ni opravila nadzora na kraju samem ali da ni preverila točnosti emisij iz naprav, ki so bile sporočene pristojnim organom držav članic. Nasprotno pa tožeča stranka trdi, da ta institucija ni mogla kot prepoznani zavrniti podatkov, ki ji jih je poslala agencija za varstvo okolja, in sicer da je zaokrožila svoje sporočene emisije in da njene dejanske emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov v letu 2018 niso bile nične.
- 72 V skladu s členom 11(1), drugi pododstavek, Direktive 2003/87 je bilo treba nacionalne izvedbene ukrepe za četrto trgovalno obdobje (2021–2025) Komisiji sporočiti do 30. septembra 2019. Ni sporno, da je agencija za varstvo okolja ta rok v obravnavani zadevi upoštevala.
- 73 Nasprotno pa je iz spisa razvidno, da agenciji za varstvo okolja ni bil določen noben drug rok razen roka, navedenega v točki 72 zgoraj. V zvezi s tem trditev Komisije, da je bil določen rok 7. december 2021, ne prepriča. Temu roku, omenjenemu v elektronskem sporočilu, je agencija za varstvo okolja takoj nasprotovala, službe Komisije pa temu niso ugovarjale.
- 74 Poleg tega ni sporno, da spremembe nacionalnih izvedbenih ukrepov v zvezi z vrednostmi, sporočenimi za naprave, *prima facie* verjetno vplivajo na opredelitev referenčne vrednosti za proizvod, če so te naprave zajete z ETS. To še toliko bolj velja za naprave, ki uporabljajo biomaso, saj se te emisije ne upoštevajo pri izračunu števila pravic, ki jih je treba predati. Vendar se stranki ne strinjata glede posledic, ki bi jih morala Komisija v obravnavani zadevi izpeljati iz informacij, ki ji jih je agencija za varstvo okolja posredovala med 26. januarjem in 4. februarjem 2021. Tožeča stranka trdi, da je bila Komisija dolžna oceniti vse upoštevne podatke, ne glede na datum, ko so bili posredovani, medtem ko Komisija meni, da je bilo od trenutka, ko se je začel postopek sprejetja uredbe o določitvi referenčnih vrednosti za proizvode, prepozno, da bi se ji predložile

spremenbe, ki bi lahko postavile pod vprašaj osnutke referenčnih vrednosti. Komisija trdi, da bi se v primeru, če bi bilo treba te spremembe upoštevati že takrat, sprejetje aktov, potrebnih za brezplačno dodelitev pravic, precej zavleklo.

- 75 Vendar ni sporno, da je bil na datum, ko je agencija za varstvo okolja Komisijo opozorila na težave zaradi razlik pri zaokroževanju sporočenih vrednosti, in še toliko bolj na datum, ko je agencija za varstvo okolja Komisijo obvestila, da vrednost emisij zadevne naprave v letu 2018 ni bila ničelna, temveč je znašala 0,3727 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov (glej točko 17 zgoraj), to je 4. februarja 2021, osnutek uredbe o določitvi referenčnih vrednosti za proizvode že predložen Odboru za podnebne spremembe. Komisija je v elektronskem sporočilu z dne 1. februarja 2021 (glej točko 16 zgoraj) agencijo za varstvo okolja obvestila, da se lahko upoštevajo le še spremembe, ki ne vplivajo na referenčne vrednosti za proizvode.
- 76 Komisija seveda utemeljeno trdi, da člen 10a Direktive 2003/87 določa, da je za brezplačno dodelitev pravic potrebna predhodna opredelitev referenčnih vrednosti po sektorjih dejavnosti in da je treba v skladu s členom 11(2) navedene direktive brezplačno dodelitev pravic opraviti pred 28. februarjem tekočega leta. Člen 10a(2) te direktive namreč z določanjem, da je začetna točka za predhodne referenčne vrednosti povprečni učinek 10 % najučinkovitejših naprav v sektorju, predvideva določitev seznama naprav, vključenih v ETS. Zato lahko Komisija načeloma sprejme ukrepe za organizacijo upravnega postopka, ki so potrebni za zagotovitev spoštovanja rokov iz člena 11(2) iste direktive, zlasti z določitvijo rokov, v katerih morajo nacionalni organi predložiti vse podatke, potrebne za pripravo seznama vključenih naprav in njihove energijske učinkovitosti. Kot pa je bilo ugotovljeno v točki 73 zgoraj, iz spisa ni razvidno, da je Komisija v obravnavani zadevi agenciji za varstvo okolja jasno določila zavezujoč rok.
- 77 V teh okoliščinah je bila Komisija dolžna upoštevati informacije, ki so ji bile posredovane.
- 78 Kot pa izhaja iz elektronskega sporočila Komisije z dne 1. februarja 2021, poslanega agenciji za varstvo okolja (glej točko 16 zgoraj), je Komisija v obravnavani zadevi načeloma zavrnila upoštevanje kakršnih koli novih informacij, ki bi lahko vplivale na seznam vključenih naprav in na izračun referenčnih vrednosti. Ta zavrnitev je bila potrjena v elektronskem sporočilu Komisije z dne 16. februarja 2021 (glej točko 18 zgoraj), v katerem je agencijo za varstvo okolja obvestila, da ne more upoštevati informacij, ki ji jih je ta poslala 4. februarja 2021 in ki so se nanašale, prvič, na vključitev dveh naprav, za kateri sporočeni vrednosti nista bili ničelni, bili pa sta nižji od 0,5 t emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, in drugič, na izključitev naprave tožeče stranke, čeprav je ta svoje sporočene emisije za leto 2018 zaokrožila na 0 t, medtem ko so bile njene dejanske nezaokrožene emisije večje od 0 t in manjše od 0,5 t. S tem naj bi Komisija kršila svojo obveznost, ki izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 77 zgoraj, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavane zadeve.
- 79 Poleg tega je treba, kot trdi tožeča stranka, opozoriti, da se je merilo za izključitev, navedeno v dopisu s pripombami Komisije z dne 19. maja 2020, naslovljenem na agencijo za varstvo okolja (glej točko 7 zgoraj), nanašalo na uporabo – tudi v enem samem letu izhodiščnega obdobja – skoraj 100 % biomase. Ker je to merilo strožje od tistega, ki ga je na koncu sprejela Komisija, je ta napačna informacija povzročila, da agencija za varstvo okolja v postopku sprejetja izpodbijanega sklepa ni mogla natančno vedeti, kako Komisija razlaga točko 1 Priloge I k Direktivi 2003/87.
- 80 Kljub temu iz točk od 51 do 60 zgoraj izhaja, da upoštevanje podatkov, ki jih je 4. februarja 2021 predložila agencija za varstvo okolja, nikakor ne bi moglo vplivati na izključitev naprave tožeče stranke, saj je bilo treba, kot izhaja iz točk od 51 do 60 zgoraj, naprave, ki izpuščajo manj kot

0,5 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, obravnavati kot naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, v smislu točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87. Poleg tega je iz izjav strank na obravnavi razvidno, da je bilo največje zmanjšanje referenčne vrednosti iz člena 10a(2)(b) navedene direktive (glej točko 36 zgoraj) doseženo, tako da je verjetno, da bi bila vključitev nadpovprečno učinkovite naprave ali izključitev dveh neupravičeno vključenih naprav v tej zadevi glede na veliko število naprav, zajetih s to referenčno vrednostjo, nična ali vsaj zelo zanemarljiva.

- 81 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da kršitev obveznosti Komisije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavane zadeve, kot je bila ugotovljena v točki 78 zgoraj, ne vpliva na zakonitost izključitve zadevne naprave iz ETS. Poleg tega je treba opozoriti, da Splošno sodišče v okviru tega spora ne odloča o vprašanju vključitve – v nacionalni izvedbeni ukrep, ki ga je priglasila Kraljevina Švedska – še dveh drugih naprav, omenjenih v elektronskem sporočilu z dne 4. februarja 2021, za kateri so bile brez zaokroževanja sporočene emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, manjše od 0,5 t.
- 82 Iz tega izhaja, da je treba prvi del tretjega tožbenega razloga kljub napaki, ki jo je storila Komisija s tem, da je načeloma zavrnila upoštevanje informacij, ki ji jih je 4. februarja 2021 posredovala agencija za varstvo okolja, zavrniti.

– *Drugi del tretjega tožbenega razloga: kršitev pravice do izjave*

- 83 Tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila njeno pravico do izjave, ker ji pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni omogočila, da bi podala pripombe. Meni, da je ta kršitev v nasprotju s členom 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in da bi brez te kršitve lahko ugotovila, da zadevna naprava ne uporablja izključno biomase, temveč da njene emisije ogljikovega dioksida delno izhajajo iz fosilnih virov. Trdi, da bi si torej lahko zagotovila boljšo obrambo, če bi bila spoštovana njena pravica do izjave. Navaja, da bi lahko Komisijo seznanila s tem, da je svoje emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov zaokrožila na nič, čeprav niso bile nične, in da namerava v obdobju 2021–2025 še naprej izpuščati ogljikov dioksid iz fosilnih virov.
- 84 Tožeča stranka prav tako trdi, da jo je izpodbijani sklep zelo prizadel. Po eni strani navaja, da je prikrajšana za letni dobiček v višini več kot 3 milijone EUR, ocenjen na podlagi brezplačne dodelitve pravic do emisij, ki jih je prejela za leto 2020. Po drugi strani pa trdi, da je z izključitvijo zadevne naprave iz ETS ostala brez dovoljenja za izpuščanje ogljikovega dioksida iz fosilnih virov in je izpostavljena kazenskim sankcijam.
- 85 Nazadnje, tožeča stranka navaja, da ker je točka 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 napisana v sedanjiku, naj morebitna okoliščina, da je v izhodiščnem obdobju (2014–2018) uporabljala le biomaso, ne bi smela odločilno vplivati na vprašanje, ali je nameravala v naslednjih letih izpuščati ogljikov dioksid iz fosilnih virov. Meni, da bi, če bi se lahko sklicevala na to, lahko dokazala pravico zadevne naprave, da ostane v ETS.
- 86 Komisija trditve tožeče stranke prereka.
- 87 V skladu s členom 41(2)(a) Listine o temeljnih pravicah ima vsaka oseba pravico, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene.
- 88 Iz sodne prakse izhaja, da je spoštovanje pravice do obrambe v vsakem postopku zoper osebo, ki bi lahko pripeljal do akta, ki posega v njen položaj, temeljno načelo prava Unije in mora biti zagotovljeno tudi, če ni nobenih postopkovnih pravil. Pravica do izjave zagotavlja, da ima vsaka

oseba možnost, da ustrezno in učinkovito predstavi svoje stališče v upravnem postopku pred sprejetjem vsake odločbe, ki bi lahko negativno vplivala na njene interese (glej sodbi z dne 9. junija 2005, Španija/Komisija, C-287/02, EU:C:2005:368, točka 37 in navedena sodna praksa, in z dne 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, točka 87 in navedena sodna praksa).

- 89 V obravnavani zadevi pravica do izjave ni bila kršena. Kot namreč trdi Komisija, se postopek iz člena 11(3) Direktive 2003/87 vodi samo zoper zadevno državo članico. Namen tega postopka je Komisijo prepričati, da so nacionalni izvedbeni ukrepi v zvezi z brezplačno dodelitvijo pravic do emisije, ki jih je predložila zadevna država članica, v skladu s pravili iz člena 10a(1) navedene direktive.
- 90 Kar zadeva ta postopek, v skladu s členom 14 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2019/331 z dne 19. decembra 2018 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87 (UL 2019, L 59, str. 8) zadevni upravljavci naprav nimajo posebnih procesnih pravic. V skladu s pravili, določenimi v navedeni delegirani uredbi, je treba v okviru nacionalnega postopka v zvezi s predložitvijo seznama naprav, ki jih zajema Direktiva 2003/87, in brezplačnih pravic, dodeljenih vsaki napravi, Komisiji zaslišati zadevne upravljavce naprav. V zvezi s tem člen 3 te delegirane uredbe določa, da morajo države članice sprejeti ustrezno upravno ureditev za zagotovitev uporabe pravil iz te uredbe. Sicer pa tožeča stranka ni trdila, da ni imela možnosti, da bi pred agencijo za varstvo okolja ustrezno in učinkovito predstavila svoje stališče (glej v tem smislu sodbo z dne 26. septembra 2014, Arctic Paper Mochenwangen/Komisija, T-634/13, neobjavljena, EU:T:2014:828, točka 105 in navedena sodna praksa).
- 91 Iz tega sledi, da je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

– *Tretji del tretjega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve*

- 92 Tožeča stranka trdi, da bi bilo treba za izpolnitev obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU v izpodbijanem sklepu na eni strani navesti razloge, ki utemeljujejo razlago Komisije glede meril za uporabo izjeme za biomaso, in na drugi strani izrecno pojasniti, zakaj, prvič, dejstvo, da je izpuščala ogljikov dioksid iz fosilnih virov, ni bilo pomembno, drugič, zakaj so bile naprave s primerljivo stopnjo emisij obravnavane različno, tretjič, zakaj Komisija ni upoštevala informacij o obstoju njenih emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, ki ji jih je posredovala agencija za varstvo okolja, četrtič, zakaj kljub informacijam, ki jih je imela Komisija na voljo, ni bila zaslišana in, petič, zakaj je Komisija pri ugotavljanju, ali zanjo velja izjema za biomaso, upoštevala le pretekle emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov zadevne naprave in ne njenih sedanjih ali prihodnjih emisij.
- 93 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 94 Iz obrazložitve, ki se zahteva s členom 296 PDEU, mora biti jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje avtorja izpodbijanega akta, tako da se lahko zadevne stranke seznanijo z razlogi za sprejetje akta in zaščitijo svoje pravice ter da lahko sodišče Unije opravi nadzor (glej sodbo z dne 23. septembra 2009, Poljska/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, točka 136 in navedena sodna praksa).
- 95 Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Ne zahteva se, da se

v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 23. septembra 2009, Poljska/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, točka 137 in navedena sodna praksa).

- 96 Prav tako je treba ugotoviti, da je spoštovanje obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU v zvezi s sklepom o nacionalnih izvedbenih ukrepih za prehodno brezplačno dodelitev pravic do emisij toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87 še toliko pomembnejše, ker v obravnavani zadevi pristojnost Komisije glede nadzora na podlagi zadnjenavedene določbe vključuje kompleksne ekonomske in ekološke ocene ter ker je nadzor zakonitosti in utemeljenosti teh ocen s strani sodišča Unije omejen (glej po analogiji sodbo z dne 23. septembra 2009, Poljska/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, točka 138 in navedena sodna praksa).
- 97 V obravnavani zadevi je iz obrazložitve v uvodni izjavi 11 izpodbijanega sklepa (glej točko 20 zgoraj) nedvoumno razvidno razlogovanje, ki je bilo uporabljeno v izpodbijanem sklepu. Iz navedene uvodne izjave namreč izhaja, da je Komisija menila, da je treba zadevno napravo, ker je uporabljala izključno biomaso, v skladu s točko 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 izključiti iz ETS.
- 98 Ker so te informacije zadoščale, da je lahko tožeča stranka učinkovito vložila tožbo in da je lahko Splošno sodišče presojalo zakonitost izpodbijanega sklepa, Komisiji zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni bilo treba posebej obrazložiti vprašanj, omenjenih v točki 92 zgoraj.
- 99 Zato je treba tretji del tretjega tožbenega razloga in torej navedeni tožbeni razlog v celoti zavrni.

Utemeljenost izpodbijanega sklepa

- 100 Najprej je treba preučiti peti tožbeni razlog, ki ga podaja tožeča stranka in ki se nanaša na zakonitost razlage meril za izključitev, ki jih je Komisija uporabila v izpodbijanem sklepu. Tožeča stranka namreč v utemeljitev tega tožbenega razloga trdi, da je Komisija s tem, da je ugotovila, da je treba vse naprave, za katere so bile sporočene ničelne emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, vključno s tistimi, katerih dejanske emisije so bile zaokrožene na nič, izključiti iz ETS, kršila bistvene določbe Direktive 2003/87.

Peti tožbeni razlog: kršitev Direktive 2003/87

- 101 Ta tožbeni razlog se deli na dva dela. Tožeča stranka v utemeljitev prvega trdi, da je Komisija pri ugotavljanju, ali bi bila zadevna naprava lahko zajeta z ETS, napačno upoštevala izhodiščno obdobje, določeno v členu 2, točka 14, Delegirane uredbe 2019/331. V utemeljitev drugega dela navaja, da je Komisija pri razlagi Direktive 2003/87, zlasti točke 1 Priloge I k tej direktivi, večkrat napačno uporabila pravo.

– Prvi del petega tožbenega razloga: napačno upoštevanje preteklih vrednosti

- 102 Tožeča stranka trdi, da iz člena 11 Direktive 2003/87 izhaja, da je izhodiščno obdobje iz člena 2, točka 14, Delegirane uredbe 2019/331, tj. obdobje 2014–2018, upoštevno le za določitev števila pravic, ki se lahko dodelijo brezplačno. Nasprotno pa naj med tem izhodiščnim obdobjem in izjemo, določeno v točki 1 Priloge I k navedeni direktivi, v zvezi z izključitvijo naprav, ki

uporabljajo izključno biomaso, ne bi bilo povezave. Tožeča stranka torej meni, da je Komisija napačno uporabila pravo, ker je o izključitvi zadevne naprave iz ETS sklepala na podlagi tega, da zanj v izhodiščnem obdobju niso bile sporočene emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov.

- 103 Po mnenju tožeče stranke to, ali je naprava zajeta z ETS, ne bi smelo biti odvisno od njenih preteklih emisij izpred več kot dveh let, temveč od emisij, ki so bile dejansko izpuščene v času sprejetja nacionalnih izvedbenih ukrepov, in od namere podjetja, da jih bo izpuščalo v prihodnosti. V nasprotnem primeru naj podjetje, ki namerava izpuščati ogljikov dioksid iz fosilnih virov, ne bi moglo pridobiti potrebnega dovoljenja.
- 104 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 105 V skladu s členom 11(1), drugi pododstavek, Direktive 2003/87 je treba seznam naprav, ki jih zajema navedena direktiva, za petletno obdobje, ki se začne 1. januarja 2021, predložiti najpozneje 30. septembra 2019, seznane za vsako naslednje petletno obdobje pa je treba predložiti vsakih pet let. Vsak seznam vsebuje podatke o proizvodni dejavnosti, prenosu toplote in plina, proizvodnji električne energije in emisijah na ravni podnaprav v petih koledarskih letih pred njegovo predložitvijo. Pravice se brezplačno dodelijo le napravam, za katere so predloženi ti podatki.
- 106 V členu 2, točka 14, Delegirane uredbe 2019/331 je „izhodiščno obdobje“ opredeljeno kot „obdobje petih koledarskih let pred rokom za predložitev podatkov Komisiji v skladu s členom 11(1) Direktive 2003/87“.
- 107 Člen 11(1), prvi pododstavek, Direktive 2003/87 določa:
- „Vsaka država članica objavi in Komisiji [...] predloži seznam naprav, ki jih zajema [...] [D]irektiva [2003/87] na njenem ozemlju, in kakršnih koli brezplačnih dodelitev posameznim napravam [...].“
- 108 Najprej je treba opozoriti, da se člen 11(1) Direktive 2003/87 sklicuje na „seznam naprav, ki jih zajema [navedena] direktiva“. Nasprotno pa razlaga tožeča stranka, da je treba razlikovati med izhodiščnim obdobjem, za katero je treba pri izračunu števila pravic, ki se lahko brezplačno dodelijo posamezni napravi, upoštevati njene pretekle podatke, in obdobjem, ki ga je treba upoštevati za uporabo izključitve naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, nima nobene podlage v določbah navedene direktive.
- 109 Pojma „naprav, ki jih zajema“ Direktiva 2003/87, namreč ni mogoče razlagati neodvisno od člena 2(1) navedene direktive, ki napotuje na dejavnosti iz Priloge I k tej direktivi, točka 1 navedene priloge pa določa izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso. Iz sistematike teh določb kot celote torej izhaja, da morajo biti naprave, da bi bile upravičene do brezplačne dodelitve pravic, navedene na seznamu nacionalnih izvedbenih ukrepov, kar predpostavlja, da izpolnjujejo eno od meril za vključitev v ETS, določenih v navedeni prilogi.
- 110 Razlikovanje, ki ga navaja tožeča stranka in v skladu s katerim naj bi bilo treba upoštevati prihodnje namere upravljavca, da bi bil vpisan na seznam nacionalnih izvedbenih ukrepov in s tem upravičen do brezplačne dodelitve pravic, je torej v nasprotju z jasnimi določbami Direktive 2003/87.
- 111 Zato je treba prvi del petega tožbenega razloga zavrnil.

– *Drugi del petega tožbenega razloga: napačne uporabe prava*

- 112 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je namen spremembe točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 z Direktivo 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema EU za trgovanje z emisijami (UL 2009, L 140, str. 63) omiliti omejitve za upravljavce naprav, ki uporabljajo biomaso, tako da so oproščeni obveznega poročanja za pridobitev potrebnih pravic za pokritje emisij, povezanih z njihovim proizvodnim postopkom. Po njenem mnenju je ta izjema v primerjavi z drugimi spremembami, uvedenimi z zadnjenavedeno direktivo, manj pomembna.
- 113 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da pa je bil osrednji element sprememb ETS, uvedenih z Direktivo 2009/29, opredelitev referenčnih vrednosti za proizvode za izračun brezplačnih dodelitev pravic do emisije. Poudarja, da člen 10a Direktive 2003/87, ki je bil uveden z Direktivo 2009/29, določa, da se pravice dodelijo na podlagi emisij, ki jih proizvede 10 % ekološko najučinkovitejših naprav, in količin, ki jih proizvede posamezna naprava, ne glede na njene dejanske emisije. Namen te nove določbe naj bi bil torej vsakega upravljavca spodbuditi, da zmanjša razmerje med svojimi emisijami in proizvodnjo, pri čemer je ena od metod, izrecno omenjenih za to, spodbujanje uporabe obnovljive biomase namesto fosilnih goriv. Vsekakor je po mnenju tožeče stranke izrecni namen uvedenih sprememb, da se upravljavce odvrne od povečanja emisij (člen 10a Direktive 2003/87 in uvodna izjava 23 Direktive 2009/29).
- 114 Tožeča stranka trdi, da je upoštevanje ekološke učinkovitosti biomase posledica tega, da se emisijam, ki jih sprošča biomasa, pripisuje faktor nič, in dejstva, da se pri izračunu emisij, ki nastanejo v 10 % najučinkovitejših naprav, upoštevajo le emisije fosilnih goriv. Vendar naj glede na to logiko ne bi bilo smiselno, če ne bi bilo mogoče upoštevati zmanjšanja emisij na nič, do katerega naj bi prišlo, če bi upravljavcem uspelo fosilna goriva v celoti nadomestiti z biomaso. V takem primeru bi si upravljavci prizadevali za to, da ne bi uporabljali izključno biomase, da bi lahko bili še naprej upravičeni do brezplačne dodelitve pravic. Po mnenju tožeče stranke je razlaga izjeme v zvezi z biomaso, ki jo je Komisija podala v izpodbijanem sklepu, ker vodi do paradoksalnega rezultata, da je zadevna naprava, ki je ena od ekološko najučinkovitejših, izključena iz referenčne vrednosti za proizvod, v neposrednem nasprotju z besedilom in sistematiko člena 10a Direktive 2003/87.
- 115 Na tretjem mestu, tožeča stranka na podlagi zgoraj navedenega meni, da je razlaga točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 v izpodbijanem sklepu v nasprotju s členom 10a iste direktive, ta člen pa naj bi moral v tej točki prevladati.
- 116 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 117 Na prvem mestu, kot pravilno navaja Komisija, sprememba točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, da se izključijo naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, ni drugotnega pomena, saj opredeljuje področje uporabe ETS. V členu 2 navedene direktive so namreč opredeljene naprave, zajete z ETS, s sklicevanjem na navedeno prilogo in s tem zlasti na zadevno določbo. Poleg tega tožeča stranka ne navaja nobenega dokaza v podkrepitev trditve, da je edini namen te določbe zmanjšati upravno breme, ki ga sistem ETS nalaga napravam, ki so z njim zajete. Razmejitev področja uporabe te direktive, tako da se izključijo naprave, ki uporabljajo izključno biomaso, torej ni drugotnega pomena glede na člen 10a iste direktive. V njej opredeljene predhodne referenčne vrednosti se namreč uporabljajo le za naprave, zajete z ETS.

- 118 Na drugem mestu, kot trdi tožeča stranka, izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, preprečuje upoštevanje ekološke učinkovitosti teh naprav pri izračunu referenčnih vrednosti. Vendar pa se za zadevne naprave to izravna s tem, da zanje ne velja obveznost predaje pravic v številu, enakem emisijam ogljikovega dioksida, ki jih proizvedejo te naprave, kar je bilo predvideno že v Prilogi IV k Direktivi 2003/87 v njeni prvotni različici. Ta okoliščina sicer ne omogoča upoštevanja ekološke učinkovitosti naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, omogoča pa izognitev nepričakovanim učinkom, ki bi nastali, če bi bila naprava, za katero se šteje, da ne izpušča ogljikovega dioksida, upravičena do brezplačne dodelitve pravic do emisije. Dejstvo, da to ne vpliva na vrednosti naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, pa ne pomeni, da je mogoče točko 1 Priloge I k navedeni direktivi razlagati neodvisno od člena 11 iste direktive. Kot je razvidno iz preučitve prvega dela tega tožbenega razloga, je vključitev naprave, ki uporablja biomaso, v ETS povezana z dejstvom, da je v izhodiščnem obdobju izpuščala ogljikov dioksid iz fosilnih virov.
- 119 Na tretjem mestu, razlaga točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, v skladu s katero je treba izključiti naprave, katerih emisije so bile v izhodiščnem obdobju ničelne, prav tako ni v nasprotju s členom 10a navedene direktive. Ta določba namreč ne nalaga upoštevanja okoljske učinkovitosti naprav, ki niso zajete z ETS, temveč nasprotno določa, da je treba upoštevati emisije naprav, ki so zajete s predhodno referenčno vrednostjo. Ker pa so te naprave izključene, kadar uporabljajo izključno biomaso, ni mogoče šteti, da so zajete s tako referenčno vrednostjo.
- 120 Na četrtem mestu, ni sporno, da naprave, ki niso zajete z ETS, niso upravičene do brezplačne dodelitve pravic do emisije. Iz tega izhaja, da tožeča stranka, ker je bila zadevna naprava izključena iz ETS, ni v položaju, primerljivem s položajem drugih podjetij, ki imajo v lasti naprave, zajete z ETS za namene takih dodelitev, in morajo predati število pravic, enako njihovim emisijam. Tako se tožeča stranka izogne tudi tveganju, da bi ji bile v primeru, da bi se za naprave, vključene v ETS, kršile obveznosti, naložene sankcije iz člena 16 Direktive 2003/87. To, da tožeča stranka zaradi razlage točke 1 Priloge I k navedeni direktivi, ki je bila sprejeta v izpodbijanem sklepu, ni več upravičena do brezplačne dodelitve pravic, tako ne more biti v nasprotju z načelom enakega obravnavanja.
- 121 Na petem mestu, iz nobene določbe Direktive 2003/87 ne izhaja, da je vključitev naprave v ETS strogo nevtralna z vidika konkurenčnega položaja teh naprav v primerjavi s tistimi, ki s tem sistemom niso zajete ali so iz njega izključene. Iz tega izhaja, da izkrivljanje konkurence, ki ga zatrjuje tožeča stranka, ne dokazuje nezakonnosti razlage točke 1 Priloge I k tej direktivi, ki jo je Komisija podala v izpodbijanem sklepu.
- 122 Na šestem mestu, v nasprotju s trditvami tožeče stranke to, da bi razlaga točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 v izpodbijanem sklepu lahko povzročila, da bi tako izključene naprave prenehale uporabljati izključno biomaso, ne dokazuje nezakonnosti te razlage. Splošni cilj zmanjšanja emisij, ki se uresničuje z ETS, namreč ne more pripeljati do razveljavitve izključitve naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, ker bi lahko nekatere upravljavce napeljala k temu, da bi prosto sprejeli ekološko manj učinkovite odločitve. Možnosti za to so namreč neločljivo povezane z vsakim učinkom praga in se jim ni mogoče izogniti v primerih, ko je področje uporabe ukrepa, kot je ETS, omejeno. Zato tožeča stranka ne more trditi, da je izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, iz mehanizmov za brezplačno dodelitev pravic v nasprotju s cilji navedene direktive in da ni v skladu z načelom sorazmernosti.

- 123 Tožeča stranka torej ni dokazala nezakonitosti razlage točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, ki jo je v izpodbijanem sklepu uporabila Komisija. Zato je treba drugi del petega tožbenega razloga in posledično navedeni tožbeni razlog v celoti zavrni.

Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji

- 124 Tožeča stranka trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je menila, da zadevna naprava uporablja izključno biomaso. V zvezi s tem navaja, da je zadevna naprava v izhodiščnem obdobju, v letu 2018 ter v letih 2019 in 2020, izpuščala ogljikov dioksid iz fosilnih virov in da so bile sporočene vrednosti 0 t posledica zaokroževanja. Komisija naj bi z zavrnitvijo upoštevanja teh podatkov, ki ji jih je pred sprejetjem izpodbijanega sklepa posredovala agencija za varstvo okolja, ne le različno obravnavala primerljive naprave, saj ni nasprotovala vključitvi naprav, ki so dejansko izpuščale enake dejanske količine ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, v švedski nacionalni izvedbeni ukrep, ampak je tudi neupravičeno zavrnila upoštevanje zadevnih podatkov. Tako naj bi storila očitno napako pri presoji, ko je menila, da zadevna naprava uporablja izključno biomaso v smislu točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87.
- 125 Poleg tega naj Komisija ne bi upoštevala dosledne prakse. Zdelo naj bi se namreč, da Komisija zdaj svojo razlago izjeme za izključno uporabo biomase utemeljuje na dejstvu, da naprava v celotnem petletnem izhodiščnem obdobju ni sporočila nobenih emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, pri čemer pozitivno poročanje za eno samo leto navedenega obdobja zadostuje, da se naprava izogne izključitvi iz ETS. Vendar naj bi Komisija v dopisu s pripombami z dne 19. maja 2020 zavzela drugačno stališče, v skladu s katerim naj bi za utemeljitev izključitve zadostovalo že dejstvo, da so bile za napravo v enem letu izhodiščnega obdobja sporočene skoraj ničelne emisije. Tožeča stranka na podlagi takih meril, ki jih izpodbija, meni, da bi morala biti izključena tudi v okviru tretjega trgovalnega obdobja 2013–2020.
- 126 Tožeča stranka tako trdi, da se je zaradi izpodbijanega sklepa znašla v paradoksalnem položaju, saj bi morala, da bi bila v prihodnosti upravičena do brezplačne dodelitve pravic, že zdaj povečati svoje emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov za več kot eno tona na leto. Poleg tega naj bi jih bila pripravljena povečati nad pet ton na leto, če bi bila sprejeta zakonodajna sprememba, s katero bi se izključitev zaradi izključne uporabe biomase razširila na naprave, ki izpustijo manj kot pet ton ogljikovega dioksida iz fosilnih virov na leto.
- 127 Poleg tega naj se točki 1 in 3 Priloge I k Direktivi 2003/87 (glej točko 40 zgoraj) ne bi nanašali na iste naprave, ker naj njuno besedilo ne bi bilo popolnoma enako. Tako naj ne bi bilo logično, da bi naprave z nizkimi emisijami ogljikovega dioksida iz fosilnih virov v vseh primerih enačili z napravami, ki uporabljajo fosilna goriva le pri zagonu in odklopu enote. Zato naj v nasprotju s trditvami Komisije nizke emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov ne bi pomenile, da jih je mogoče šteti za nepomembne za uporabo izključitve iz točke 1 navedene priloge.
- 128 Nazadnje, tožeča stranka se sklicuje na svojo utemeljitev, s katero je želela dokazati, da je agencija za varstvo okolja podatke, ki bi lahko upravičili ohranitev zadevne naprave v ETS, poslala Komisiji na datum, ko bi jih še lahko upoštevala (glej točki 66 in 67 zgoraj).
- 129 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 130 V skladu s sodno prakso imajo v kompleksnem tehničnem okviru, ki se stalno razvija, kot je ta v obravnavani zadevi, organi Unije široko diskrecijsko pravico, zlasti glede presoje zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev za določitev narave in obsega ukrepov, ki jih sprejmejo, zaradi

česar se mora nadzor sodišča Unije omejiti na preizkus, ali pri izvajanju take pravice ni prišlo do očitne napake ali zlorabe pooblastila oziroma ali ti organi niso očitno prekoračili meja svoje diskrecijske pravice. V takem okviru sodišče Unije ne sme s svojo presojo znanstvenih in tehničnih dejstev nadomestiti presoje organov Unije, ki jim je Pogodba DEU edinim podelila to nalogo (glej v tem smislu sodbi z dne 21. julija 2011, *Etimine*, C-15/10, EU:C:2011:504, točka 60, in z dne 21. junija 2018, *Poljska/Parlament in Svet*, C-5/16, EU:C:2018:483, točka 150 in navedena sodna praksa).

- 131 Poleg tega je treba pojasniti, da široka diskrecijska pravica organov Unije, ki narekuje omejen sodni nadzor nad njenim izvajanjem, ne velja le glede narave in obsega predpisov, ki jih je treba sprejeti, ampak delno tudi glede ugotavljanja osnovnih podatkov. Vendar tak sodni nadzor, čeprav ima omejen obseg, zahteva, da lahko organi Unije, ki so avtorji zadevnega akta, pri sodišču Unije dokažejo, da je bil akt sprejet z dejanskim izvajanjem njihove diskrecijske pravice, ki predpostavlja upoštevanje vseh upoštevanih podatkov in okoliščin položaja, ki ga ta akt ureja (sodba z dne 8. julija 2010 v zadevi *Afton Chemical*, C-343/09, EU:C:2010:419, točki 33 in 34; glej tudi sodbo z dne 30. aprila 2015, *Polynt in Sitre/ECHA*, T-134/13, neobjavljena, EU:T:2015:254, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 132 Sodišče Unije mora torej ob upoštevanju dokazov, na katere se sklicuje tožeča stranka, preveriti vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost ter tudi to, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletenega položaja, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe (sodba z dne 6. novembra 2008, *Nizozemska/Komisija*, C-405/07 P, EU:C:2008:613, točka 55; glej tudi sodbo z dne 9. septembra 2011, *Francija/Komisija*, T-257/07, EU:T:2011:444, točka 87 in navedena sodna praksa).
- 133 Po navedbah Komisije je agencija za varstvo okolja na seznamu naprav, ki jih zajema nacionalni izvedbeni ukrep, v zvezi s tožečo stranko za vsa leta izhodiščnega obdobja navedla ničelne emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Tožeča stranka sama trdi, da je sporočene emisije v vsakem letu izhodiščnega obdobja zaokrožila na nič, da bi upoštevala pravila o zaokroževanju. Na podlagi dokumentov v spisu, ki je bil predložen Splošnemu sodišču, ni mogoče z gotovostjo ugotoviti, ali so bili podatki iz elektronskega sporočila, ki ga je agencija za varstvo okolja Komisiji poslala 4. februarja 2021 (glej točko 17 zgoraj) in v skladu s katerim je tožeča stranka za leto 2018 sporočila količino emisij v višini 0,3727 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, Komisiji posredovani pred tem elektronskim sporočilom. V zvezi s tem iz dokumentov v zvezi s tožečo stranko, ki so jih stranke predložile po sprejetju ukrepa procesnega vodstva, ki ga je sprejelo Splošno sodišče, ni razvidno, da bi imela Komisija dostop do teh informacij pred tem datumom.
- 134 Vendar bi tudi v tem primeru upoštevanje emisij, nižjih od 0,5 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, vsekakor pomenilo neupoštevanje pravil o zaokroževanju, ki so bila, kot je navedeno v točkah 60 in 61 zgoraj, splošna in obvezna. Namen enotnega uveljavljanja pravil, ki urejajo delovanje ETS, je preprečiti izkrivljanje trga pravic do emisije, kar je bistveno za posredno doseganje cilja varstva okolja, ki mu služi ta trg (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Camposa Sánchez-Bordone v zadevi *ArcelorMittal Rodange et Schifflange*, C-321/15, EU:C:2016:516, točka 78).
- 135 Iz tega izhaja, da Komisija s tem, da je ugotovila, da zadevna naprava uporablja izključno biomaso in da je zato treba zanjo uporabiti izključitev iz točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, ni storila očitne napake pri presoji.

- 136 Poleg tega je treba navesti, prvič, da zatrjevana kršitev načela enakega obravnavanja, ki po mnenju tožeče stranke izhaja iz različnega obravnavanja naprav v primerljivih položajih, ni upoštevna, kar zadeva uveljavljanje pravil, ki urejajo delovanje ETS, za zadevno napravo. Poleg tega bo to vprašanje obravnavano v nadaljevanju v okviru preučitve drugega tožbenega razloga.
- 137 Drugič, tudi če bi veljalo, da bi morala biti zadevna naprava v skladu z uporabo merila za izključitev, ki ga je Komisija upoštevala v izpodbijanem sklepu, izključena že za predhodno obdobje, to nikakor ne vpliva na zakonitost izpodbijanega sklepa, ki se nanaša le na obdobje dodelitve pravic 2021–2025.
- 138 Tretjič, tako iz člena 11(1), drugi pododstavek, Direktive 2003/87, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2018/410, kot iz člena 2, točka 14, Delegirane uredbe 2019/331 izhaja, da je bilo petletno izhodiščno obdobje, ki ga je bilo treba v izpodbijanem sklepu upoštevati za oceno emisij, obdobje 2014–2018. Namera tožeče stranke, da bo v obdobju 2021–2025 izpuščala ogljikov dioksid iz fosilnih virov, torej ne vpliva na zakonitost izpodbijanega sklepa.
- 139 Četrtrič, poudariti je treba, da namen ETS, kot sta se stranki na obravnavi strinjali v odgovor na vprašanje Sodišča, ni brezplačno dodeljevanje pravic, temveč spodbujanje naprav k zmanjšanju emisij toplogrednih plinov in zlasti spodbujanje uporabe biomase namesto fosilnih goriv. Če je bila naprava izključena iz ETS zaradi izključne uporabe biomase, torej ni mogoče utemeljeno trditi, da je ta izključitev posledica očitne napake pri presoji.
- 140 Petič in nazadnje, ker tožeča stranka v utemeljitev prvega tožbenega razloga ponavlja trditve v zvezi z zaokroževanjem svojih sporočenih emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov za leto 2018 in to, da Komisija ni upoštevala podatkov, ki ji jih je 26. januarja in 4. februarja 2021 poslala agencija za varstvo okolja ter ki so bili v tej sodbi že obravnavani, zadostuje napotitev na točke od 51 do 60 in od 69 do 82 zgoraj.
- 141 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog zavrni.

Drugi tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja

- 142 Po mnenju tožeče stranke je Komisija v izpodbijanem sklepu kršila načelo enakega obravnavanja v dveh vidikih.
- 143 Po eni strani, kot naj bi agencija za varstvo okolja Komisijo opozorila v elektronskem sporočilu z dne 4. februarja 2021, naj bi bile naprave s primerljivimi ravni emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov različno obravnavane glede njihove vključitve v ETS samo zato, ker naj bi nekatere od njih sporočene emisije zaokrožile, druge pa ne. Tožeča stranka prav tako opozarja, da je vsaj ena od naprav, katerih vključitvi v ETS Komisija ni nasprotovala, izpustila manj ogljikovega dioksida iz fosilnih virov kot zadevna naprava. Spoštovanje načela enakega obravnavanja naj bi od Komisije, ki je bila pred sprejetjem izpodbijanega sklepa obveščena o položaju, zahtevalo, da se izogne različnemu obravnavanju primerljivih položajev. V nasprotju s trditvami Komisije naj bi bila zgolj razlika v sporočenih emisijah, ki je nastala, ker je bilo za nekatere naprave izvedeno zaokroževanje, za druge pa ne, neupoštevna in naj ne bi utemeljevala različnega obravnavanja teh dveh kategorij obratov.
- 144 Po drugi strani pa naj bi Komisija s kršitvijo načela enakega obravnavanja v obravnavani zadevi izkrivljala konkurenco in neupravičeno nagrajevala proizvajalce, ki uporabljajo fosilna goriva, saj naj bi v nasprotju s tožečo stranko imeli dostop do ETS in bi torej lahko ustvarili dobičke

s preprodajo neizkoriščenih brezplačnih pravic do emisije. Tožeča stranka meni, da njena izključitev tako povzroča neupravičeno različno obravnavanje proizvajalcev, ki so zajeti z isto referenčno vrednostjo za proizvod, glede na okoljske cilje, ki se uresničujejo z ETS.

- 145 Komisija trditve tožeče stranke prereka.
- 146 Splošno načelo enakosti, ki spada med temeljna načela prava Unije, zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej v tem smislu sodbi z dne 19. oktobra 1977, Ruckdeschel in drugi, 117/76 in 16/77, EU:C:1977:160, točka 7, in z dne 17. decembra 2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België in drugi, C-336/19, EU:C:2020:1031, točka 85 in navedena sodna praksa).
- 147 Iz spisa, zlasti iz duplike in odgovorov Komisije in tožeče stranke na podlagi ukrepa procesnega vodstva, ki ga je sprejelo Splošno sodišče, izhaja, da je Komisija, razen v dveh primerih, v katerih je priznala, da je z neizključitvijo zadevnih naprav storila napako, iz ETS izključila naprave, ki so v izhodiščnem obdobju sporočile nič ali manj kot 0,5 t emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov. Tožeča stranka v tem položaju ne more na podlagi načela enakega obravnavanja trditi, da bi morala biti obravnavana drugače.
- 148 Komisija res navaja, da bi morala izključiti dve napravi, katerih emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov so bile manjše od 0,5 t. Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti načelo enakega obravnavanja usklajeno s spoštovanjem zakonitosti, v skladu s katerim se nihče ne sme v svojo korist sklicevati na nezakonitost, storjeno v korist drugega. Tak pristop bi pomenil potrditev načela „enakega obravnavanja v nezakonitosti“ (glej sodbo z dne 16. novembra 2006, Peróxidos Orgánicos/Komisija, T-120/04, EU:T:2006:350, točka 77 in navedena sodna praksa). V zvezi s tem je treba opozoriti, da Komisija na obravnavi ni izključila možnosti, da bi se nezakonitost vključitve teh dveh naprav odpravila po izdaji te sodbe.
- 149 Prav tako je treba kot neutemeljene zavrniti trditve tožeče stranke, da je v bolj neugodnem položaju kot podjetja, zajeta z isto referenčno vrednostjo za proizvod. Izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, namreč preprečuje, da bi se obravnavale kot naprave, zajete z referenčno vrednostjo za proizvod. Tožeča stranka torej ni v enakem položaju kot podjetja, zajeta s predhodno referenčno vrednostjo in vključena v ETS. Poleg tega je treba v zvezi s tem opozoriti, da se, kot izhaja iz presoje petega tožbenega razloga (glej točko 120 zgoraj), z razlago merila za izključitev iz točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, v skladu s katero naprave, ki niso izpuščale ogljikovega dioksida iz fosilnih virov ali so izpustile količine, ki jih je treba zaokrožiti na nič, niso upravičene do brezplačne dodelitve pravic do emisij toplogrednih plinov, ne krši načelo enakega obravnavanja.
- 150 Tožeča stranka torej ne more trditi, da se z izpodbijanim sklepom neposredno krši načelo enakega obravnavanja, in to ne glede na vprašanje iz šestega tožbenega razloga, ali izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, sama po sebi pomeni kršitev tega načela.
- 151 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

Četrty tožbeni razlog: kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj

- 152 Tožeča stranka trdi, da je prostovoljno prešla na obratovanje svoje naprave pretežno na biomaso in tako sama od sebe ravnala v skladu s cilji, ki se uresničujejo z Direktivo 2003/87. Poleg tega trdi, da ni mogla predvideti, da bo zaradi tega ravnanja izključena iz ETS in s tem prikrajšana za dovoljenje za uporabo fosilnih goriv, pa tudi za finančne prihodke od nadaljnje prodaje pravic do emisij, ki so ji bile dodeljene brezplačno. Nasprotno pa meni, da bi lahko iz stališča, ki ga je Komisija zavzela pri dodelitvi pravic za tretje trgovalno obdobje (2013–2020), ko je bila njena preusmeritev na biomaso že izvedena, sklepala, da lahko za obdobje 2021–2025 računa na pozitivno odločitev v zvezi z njo. Za predhodno obdobje je namreč že sporočila ničelne emisije, kar ni pripeljalo do njene izključitve iz ETS. Tako naj bi bila deležna natančnega zagotovila Komisije in naj bi bila v primerljivem položaju kot tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. aprila 1988, Mulder (120/86, EU:C:1988:213). V obravnavani zadevi naj ne bi bilo prevladujočega javnega interesa, ki bi upravičeval zavrnitev načela varstva legitimnih pričakovanj.
- 153 Ne da bi tožeča stranka to trditev izrecno navezala na četrty tožbeni razlog, navaja še, da je imela zaupne informacije o tem, da so se agencija za varstvo okolja na eni strani in uradniki Komisije, specializirani za uporabo ETS, na drugi strani strinjali, da zadevna naprava ne bi smela biti izključena iz ETS.
- 154 Komisija trditve tožeče stranke prereka.
- 155 Pravica do sklicevanja na varstvo legitimnih pričakovanj, ki izhaja iz načela pravne varnosti, se posebej nanaša na vsakega posameznika, ki je v položaju, iz katerega izhaja, da mu je uprava Unije vzbudila utemeljena pričakovanja. Zagotovila, ki lahko – ne glede na obliko, v kateri so bila sporočena – vzbudijo taka pričakovanja, so natančne, brezpogojne in skladne informacije iz pooblaščenih in zanesljivih virov. Nasprotno pa se nihče ne more sklicevati na kršitev tega načela, kadar ni natančnih zagotovil, ki bi mu jih dala uprava. Poleg tega, kadar lahko razumen in preudaren gospodarski subjekt predvidi sprejetje ukrepa Unije, ki lahko vpliva na njegove interese, se v primeru njegovega sprejetja na to načelo ne more sklicevati (glej v tem smislu sodbo z dne 21. junija 2018, Poljska/Parlament in Svet, C-5/16, EU:C:2018:483, točke 110, 111 in 113 ter navedena sodna praksa).
- 156 V zvezi s tem je treba po eni strani ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da ji je Komisija dala zagotovila v smislu sodne prakse, navedene v točki 155 zgoraj, da ji bodo v obdobju 2021–2025 brezplačno dodeljene pravice do emisij toplogrednih plinov.
- 157 Opozoriti je namreč treba, da tega, da se Komisija ni odločila za izključitev zadevne naprave iz nacionalnega izvedbenega ukrepa, ki ga je Kraljevina Švedska priglasila za tretje trgovalno obdobje (2013–2020), ni mogoče razumeti kot brezpogojno stališče Komisije glede pravice tožeče stranke, da ostane vključena v ETS in posledično upravičena do brezplačnih dodelitev pravic za naslednje obdobje.
- 158 Poleg tega ni sporno, da je tožeča stranka „na biomaso prešla leta 2010“. Iz člena 10a(5) Direktive 2003/87 v tedaj veljavni različici pa izhaja, da je izhodiščno obdobje, ki ga je bilo treba upoštevati pri izračunu števila pravic, ki se brezplačno dodelijo napravam, kot je naprava tožeče stranke, vključevalo leta od 2005 do 2007. Tožeča stranka ni niti dokazala niti ne trdi, da so bile njene emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov za navedena tri leta ničelne ali da jih je bilo treba zaokrožiti na nič.

159 Po drugi strani je bila uporaba izključitve, predvidene v točki 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, na datum sprejetja izpodbijanega sklepa večinoma predvidljiva, saj izhaja iz Direktive 2009/29, katere rok za prenos se je iztekel 31. decembra 2012. Ker ta določba pozneje ni bila spremenjena, preudaren gospodarski subjekt v smislu sodne prakse, navedene v točki 155 zgoraj, torej ni mogel prezreti, da je izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, veljavna od 1. januarja 2013, še vedno veljala tudi za četrto trgovalno obdobje (2021–2025), zajeto z izpodbijanym sklepom.

160 Iz tega sledi, da je treba četrty tožbeni razlog zavrnti.

Šesti tožbeni razlog: nezakonitost točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87

161 Tožeča stranka v skladu s členom 277 PDEU v primeru, da Splošno sodišče ne bi ugodilo enemu od prvih petih tožbenih razlogov, trdi, da je točka 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 nezakonita. Meni, da če te določbe ni mogoče razlagati v skladu s členom 10a navedene direktive in temeljnimi načeli primarnega prava Unije, jo je treba razglasiti za nezakonito. V zvezi s tem se sklicuje na utemeljitev v podporo petemu tožbenemu razlogu.

162 Po mnenju tožeče stranke zaradi izključitve, povezane z izključno uporabo biomase, pri izračunu referenčnih vrednosti za proizvode ni mogoče upoštevati ekološko najučinkovitejših naprav. Zato naj taka izključitev ne bi bila združljiva s cilji Direktive 2003/87 in z načelom sorazmernosti.

163 To naj bi bilo tudi v nasprotju z načelom enakega obravnavanja. Prvič, naprave, za katere so bili sporočeni zaokroženi podatki, naj bi bile namreč obravnavane manj ugodno kot tiste, za katere podatki niso bili zaokroženi. Drugič, naprave, ki so izpuščale ogljikov dioksid iz fosilnih virov v obdobju 2014–2018, naj bi bile obravnavane manj ugodno kot naprave, ki so ogljikov dioksid iz fosilnih virov izpuščale v letih 2019 in 2020. Tretjič, naprave, katerih emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov so bile manjše od 0,5 t, naj bi bile obravnavane manj ugodno kot naprave, katerih emisije so ta prag presegle. Četrty, z vidika konkurence naj se položaj naprav, katerih emisije v celoti izvirajo iz biomase, ne bi razlikoval od položaja naprav, katerih emisije deloma ali v celoti izvirajo iz fosilnih virov.

164 Komisija, ki jo podpirata Parlament in Svet, izpodbija utemeljitev tožeče stranke.

165 Iz preučitve petega tožbenega razloga izhaja, da se z razlago točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, ki jo je Komisija uporabila v izpodbijanem sklepu, ne kršijo niti določbe in cilji navedene direktive niti načeli enakega obravnavanja in sorazmernosti. Tožeča stranka kljub temu v okviru šestega tožbenega razloga trdi, da je v tem primeru izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, iz ETS torej sama po sebi v nasprotju s tema načeloma in temi določbami.

166 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da dopustnost ugovora nezakonitosti, ki ga navaja tožeča stranka, ni izpodbijana in ni vprašljiva. Ni namreč gotovo, da je imela tožeča stranka pravico predlagati razglasitev ničnosti sporne spremembe, uvedene z Direktivo 2009/29, in ni sporno, da je Komisija v izpodbijanem sklepu na podlagi točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87 ugotovila, da je treba tožečo stranko izključiti iz nacionalnega izvedbenega ukrepa.

167 Ker pa tožeča stranka navaja enake trditve kot v utemeljitev drugega dela petega tožbenega razloga, je dovolj opozoriti, da so bile te trditve zavrntene v točkah od 120 do 122 zgoraj.

- 168 Poleg tega bi se lahko na področju, na katerem ima zakonodajalec Unije široko polje proste presoje, nezakonnost izključitve, predvidene z izpodbijano določbo, dokazala le z očitno kršitvijo teh načel.
- 169 Vendar pa ni sporno, da je v sedanjem sistemu, kot je opredeljen, tožeča stranka kaznovana, ker je svoje emisije ogljikovega dioksida iz fosilnih virov zmanjšala skoraj na nič. Po eni strani tožeča stranka navaja, ne da bi ji se resno oporekalo, da je njen prehod na biomaso zahteval izredno drage naložbe, od katerih nima več nobenih povračil. Po drugi strani je iz izjav strank na obravnavi razvidno, da je zaradi stališča Komisije, v skladu s katerim tožeče stranke ni mogoče obravnavati kot „novega udeleženca“, tudi če bi se odločila za ponovno uporabo fosilnih goriv, tožeči stranki odvzeta vsakršna možnost, da bi bila ponovno upravičena do brezplačne dodelitve pravic do emisije.
- 170 Kot pa je bilo navedeno v točki 122 zgoraj, so taki učinki neločljivo povezani z vsakim sistemom, ki določa pragove za vključitev in izključitev. Izključitev iz točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87, ki je predmet obravnavane zadeve, ima za posledico, da so naprave, ki so se v celoti odločile za proizvodni proces, v katerem se uporablja energija iz obnovljivih virov, oproščene obveznosti, povezanih iz ETS, in da se naprave, ki te možnosti niso v celoti izkoristile, spodbuja k temu, da fosilna goriva nadomestijo z biomaso. V zvezi s tem je treba poleg tega opozoriti, da je stališče tožeče stranke, da bi morala biti ponovno upravičena do brezplačne dodelitve pravic, če bi ponovno prešla na uporabo fosilnih goriv, v neposrednem nasprotju s tem ciljem.
- 171 Zato izključitev naprav, ki uporabljajo izključno biomaso, in izenačitev teh naprav z napravami, ki so v izhodiščnem obdobju izpustile manj kot 0,5 t ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, kljub negativnim posledicam za tožečo stranko ne pomeni očitne kršitve načel sorazmernosti in enakega obravnavanja s strani zakonodajalca Unije.
- 172 Nazadnje, tožeča stranka se sklicuje na zakonodajni predlog, ki ga je Komisija poslala Parlamentu in Svetu, da se prag emisij ogljikovega dioksida iz fosilnih virov, pod katerim se šteje, da naprave uporabljajo izključno biomaso, določi na 5 %. Po mnenju tožeče stranke naj bi namen zakonodajalca, da spremeni sistem, dokazoval nepopolnost tega sistema. Vendar pa takšne ugotovitve *de lege ferenda* ne morejo pripeljati do tega, da bi se veljavna pravila štela za nezakonita in se zato ne bi uporabljala.
- 173 Iz tega sledi, da je treba zavrniti ugovor nezakonnosti, ki ga navaja tožeča stranka, in da je treba na podlagi vsega navedenega tožbo zavrniti.

Stroški

- 174 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. V skladu s členom 135(1) navedenega poslovnika pa lahko Splošno sodišče izjemoma, če to zahteva pravičnost, odloči, da neuspela stranka poleg svojih stroškov nosi le del stroškov druge stranke ali celo da se ji plačilo teh stroškov ne naloži.
- 175 Določbe člena 138(1) Poslovnika, v skladu s katerimi institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške, nasprotujejo temu, da bi se ugodilo predlogu Sveta, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

- 176 Poleg tega je treba glede na okoliščine obravnavane zadeve, zlasti glede na napake, navedene v točkah 78 in 79 zgoraj, odločiti, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Vsaka stranka nosi svoje stroške.

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Norkus

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 26. julija 2023.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Predlogi strank	5
Pravo	5
Uvodne opombe o ETS in ciljih Direktive 2003/87	5
Pravilnost postopka sprejetja izpodbijanega sklepa	7
Upoštevanje zaokroženih podatkov, sporočenih v postopku sprejemanja izpodbijanega sklepa	8
Tretji tožbeni razlog: bistvene kršitve postopka	10
– Prvi del tretjega tožbenega razloga: kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja	10
– Drugi del tretjega tožbenega razloga: kršitev pravice do izjave	13
– Tretji del tretjega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve	14
Utemeljenost izpodbijanega sklepa	15
Peti tožbeni razlog: kršitev Direktive 2003/87	15
– Prvi del petega tožbenega razloga: napačno upoštevanje preteklih vrednosti	15
– Drugi del petega tožbenega razloga: napačne uporabe prava	17
Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji	19
Drugi tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja	21
Četrti tožbeni razlog: kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj	23
Šesti tožbeni razlog: nezakonitost točke 1 Priloge I k Direktivi 2003/87	24
Stroški	25